

7 november 2021
(32ste Zondag door het Jaar B)

Lang geleden, toen ik nog jong en onschuldig was op de lagere school, organiseerde een van mijn leerkrachten een schoolreisje naar het Brusselse Museum voor Schone Kunsten. Voor mij was naar een museum gaan een plezier, en naar Brussel gaan was al een trauma... Helaas ben ik het grootste deel van het bezoek vergeten, maar ik herinner mij nog dit surrealistische tafereel: de leerlingen van mijn klas waren in de hal van het museum verzameld rond een offerkist gevuld met munten en bankbiljetten die waren geschonken om het museum te steunen. Het was zeker geen kunstwerk, maar het trok de aandacht van de onstuimige studenten, die meer belangstelling hadden voor bankbiljetten in de plexiglas doos dan voor de werken van Bruegel de Oude.

Stel je nu Jezus voor, zittend in de tempel, kijkend hoe het volk koperstukken in de offerkist inbracht... Terwijl de menigte ostentatief geeft, biedt de arme weduwe van het evangelie veel meer dan zij heeft. Ze biedt haar gebrek aan, haar kwetsbaarheid. Het Griekse woord dat gebruikt wordt om aan te geven waar de gift van de weduwe vandaan komt is het woord *usteros*, dat haar "buik" betekent. Wat leven geeft! De weduwe die twee munten in de offerkist geeft, geeft haar leven. Ze geeft wat ze is. Inderdaad, deze weduwe biedt haar armoede aan. Zij biedt niet haar overvloed, wat zij in overvloed heeft zoals de menigte, maar zij biedt letterlijk wat diep in haar is, haar armoede.

Wat ons betreft is de uitdaging niet alleen te weten wat wij geven, maar dieper, *hoe* wij ons leven geven, *hoe* wij aanbieden wat diep in ons zit en wat ons doet leven. Het is inderdaad door ons te ontdoen, door ons te ontdoen van wat ons neerhaalt, dat wij zullen kunnen leven. Het gaat er niet om ons te bevrijden van onszelf, maar van wat ons belet onszelf te zijn. Trouwens, iemand liefhebben gaat niet over het weggeven van het overbodige, de goede dingen. Het is je leven geven, het is je hele zelf geven, met zijn tekortkomingen en zijn wonden. Je leven geven is je mislukkingen en gebreken geven. Je leven geven is ook je onvervulde verdriet, je gewonde verleden aanbieden.

Vandaag, in deze viering waarin we onze overledenen gedenken, worden we uitgenodigd om dit alles, al ons verdriet, neer te leggen... om te leven, om moedig verder te gaan in het leven. En op dit pad van rouw, zullen we een paradox ontdekken! Zijn of haar leven offeren is inderdaad niet geven wat men bezit, maar paradoxaal genoeg geven wat ons uiteindelijk niet toebehoort: het leven, dat van God komt en naar Hem terugkeert.

Er zijn zo'n pijnlijke rouwprocessen en grieven te maken in ons leven. Maar er zijn ook vruchtbare smarten. Scheidingen die ons uitnodigen om meer te leven en lief te hebben... In al onze relaties worden wij uitgenodigd ons uit te kleden om heel onszelf te kunnen geven.

Elke in waarheid doorleefde ontmoeting vereist een dergelijke ontmaskering, wanneer wij in staat zijn onze maskers af te leggen, wanneer wij durven te vertrouwen op een ontmoeting in waarheid, wanneer wij onze zwakheden delen.

Het evangelie van vandaag herinnert ons eraan dat onze relaties hun volle betekenis krijgen wanneer we ons ontdoen van alles wat ons verstopt. Een persoon die zo ontdaan is —zoals de arme weduwe in het evangelie— kan dan een relatie in waarheid beleven. En zo is het ook met God. Zoals Meester Eckhart, de Dominicaanse mysticus, zegt, is het wanneer wij God hebben ontdaan van alles waarmee wij Hem hebben bekleed, en wanneer wij onszelf hebben ontdaan van al onze persoonlijke beschermingen, dat wij in staat zijn een echte relatie te beleven met God.

Laten wij Hem dan in nederigheid geven wie wij zijn.
Laten we al onze overleden dierbaren
aan Zijn tederheid toevertrouwen. Amen.